

ת"פ 5505/11/21 - מדינת ישראל נגד אילנה אדרי ע"י

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 5505-11-21 מדינת ישראל נ' אדרי

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא
בעניין:	המאשימה
נגד	מדינת ישראל ע"י המתמחה גל אסולין
הנאשמת	אילנה אדרי ע"י ב"כ עוה"ד עלי אבו לבן

גזר דין

רקע

1. ביום 31.3.22 הורשעה הנאשמת על פי הודאתה, בעובדות כתב האישום בעבירת **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977.
- על פי כתב האישום, המתלוננת והנאשמת הן שכנות ולהן שני ילדים קטינים, יליד 2008 ויליד 2010 ביניהם היכרות מוקדמת.
- בתאריך 24.06.2020 בשעה 20:15 לערך, החל ויכוח אלים בין שני הילדים בעודם מבליים בפארק. הנאשמת שגרה בסמוך לפארק שמעה את הוויכוח והבינה כי בנה לוקח בו חלק והגיעה למקום. בעוד הנאשמת צועדת לגיוון הילדים, התקרבה המתלוננת התקרבה לעברם, במטרה להגן על בנה.
- כשהיו המתלוננת והנאשמת אחת מול השנייה, איימה הנאשמת על המתלוננת בפגיעה בגופה, על מנת להפחידה בכך שאמרה לה: **"אני אזין אותך"**.
2. לבקשת ההגנה, הופנתה הנאשמת לקבלת תסקיר שירות המבחן לעונש וכן ביקשה ההגנה כי תיבחן סוגיית ההרשעה.

בתסקיר מיום **21/11/2022** המליץ שירות המבחן על דחיית הדיון לצורך שילוב הנאשמת בהליך טיפולי. נמסר, כי הנאשמת, בת 56 נשואה, אם לשישה ילדים בגילאי 12-31 וסבתא לשלושה. הנאשמת מתגוררת עם משפחתה בדירת 'עמידר' בבאר שבע ועובדת כסייעת בגן ילדים. בעיות רפואיות או נפשיות, נתמכה בעבר על ידי רשויות הרווחה. בעבירה התעסוקתי עבדה בעיקר בגני ילדים כסייעת. מתארת זוגיות טובה עם בעלה, אותו מכירה מגיל 15 ונישאה לו כשהיתה בת 21. תיארה קשרי משפחה טובים במשפחתה הגרעינית, תיארה את אביה כאדם נוקשה, שללה מעורבות פלילית בקרב בני המשפחה.

מצויה בחוב של כ-80 אלף ₪ בגין תשלומי מים וארנונה ומסרה כי פועלת להסדר החוב.

לנאשמת אין הרשעות קודמות, שללה שימוש לרעה בחומרים משני תודעה או הימורים.

בנוגע **לעבירה** תיארה קונפליקטים אלימים בינה ובין המתלוננת, לרבות אלימות פיזית. כן תיארה, כי בנה הקטין חווה אלימות מצד בנה של המתלוננת והיא ביקשה מבנה שלא להתראות עמו, אך ההרחקה לא החזיקה מעד שכן למדו באותו בית ספר. תיארה כי ביום האירוע בנה של המתלוננת נהג באלימות כלפי בנה, דבר שהוביל לאלימות מילולית כלפי המתלוננת וכן תיארה כי מדובר באירוע מתמשך במהלכו גם המתלוננת נקטה באלימות כלפיה.

המתלוננת הביעה חרטה וצינה כי בדיעבד לא הייתה צריכה להגיב לאירוע אלא לפעול להרחקה בין בנה לבן של המתלוננת.

בשיחה עם המתלוננת, זו מסרה כי בין שני הבנים קיימים קשרי חברות וביום האירוע הבנים רבו ושתייהן התערבו באירוע, עד שנוצרה ביניהן אלימות. מסרה, שכיום אין ביניהן קשר וגם לא בין הבנים. צינה, שהופתעה שהתיק לא נסגר ותיארה את האירוע כחד-פעמי וכי לא היתה רוצה שהאירוע יפגע בעתידה של המתלוננת.

שירות המבחן מתרשם מתפקוד תקין ונורמטיבי לאורך השנים של משפחת הנאשמת וכן שלה.

כן התרשמו מהתמדה ומיציבות בתעסוקה, ממחויבות לתפקידה ההורי וכן התרשמו כי בבסיס התנהגותה כוונה להגן על בנה ולשמור על בטחונו האישי. שירות המבחן מתרשם מהחרטה שהנאשמת מביעה וכן מחששה שהרשעה זו תפגע ביכולתה להמשיך ולעבוד בתחום עיסוקה ולפגוע בפרנסת המשפחה. בצד זאת, התרשמו מהתנהגות אימפולסיבית וקושי לזהות אפשרויות התנהגות חלופיות במצב בו חוששת מפגיעה בקרוב לה.

הנאשמת הסכימה להשתלב בקבוצת נשים, במטרה לרכוש כלים להימנעות מעבירות אלימות בעתיד.

בתסקיר משלים מיום 22/03/23 נמסר, כי הנאשמת משולבת בקבוצה טיפולית מאז סוף חודש דצמבר. כן נמסר, שאינה עובדת מאז חודש ינואר וכי בכוונתה להקים גן ילדים פרטי. כן מסרה, שהגיעה להסדר בנוגע לחובותיה.

הנאשמת השתתפה בשמונה מתוך עשרה מפגשים בקבוצה, שיתפה פעולה ונמצאת בשלב התחלתי המצריך המשך העמקת הטיפול. הנאשמת הביעה שביעות רצון ושייכות וכן תובנה לגבי דפוסי תגובותיה בעבר ורכישת כלים להפעלת שיקול דעת מעמיק יותר כיום. הביעה מוטיבציה להמשך הטיפול.

הנאשמת מתקשה לקבל את הימצאותה בהליך משפטי ותיארה חשש לתוצאותיו על חייה ובעיקר על תעסוקתה. כן משפיע ההליך על דימויה העצמי החיובי.

שירות המבחן מתרשם כי ההליך מרתיע את הנאשמת, כי בתקופת הדחייה התרשמו מיכולת איפוק וסובלנות בהתמודדות עם מצבים שונים, בהם בעבר היתה מגיבה באימפולסיביות.

שירות המבחן ממליץ על ביטול הרשעת הנאשמת בשים לב לעמדותיה של הנאשמת ולתפקודה התקין, מאמציה לפעול באופן מיטבי, נטילת האחריות ותחושות התסכול והבושה נוכח ההליך המשפטי. בנוסף, מובע החשש כי הותרת ההרשעה על כנה תפגע בפרנסת המשפחה ויכולת הנאשמת להמשיך בתחום עיסוקה ולפתח אותו. כן ממליץ שירות להטיל על הנאשמת צו מבחן למשך שנה, פיצוי למתלוננת תוך התחשבות במצבה הכלכלי והתחייבות להימנע מעבירה.

טענות הצדדים:

- 3.** המחלוקת בין הצדדים היא בסוגיית ההרשעה, כאשר עמדת המאשימה היא שאין לבטל את ההרשעה ויש להטיל על הנאשמת מאסר מותנה, המהווה ענישה בתחתית מתחם הענישה לעבירה זו. ההגנה עותרת לקבלת המלצות התסקיר.
- לדעת המאשימה, לא מתקיימים במקרה זה החריגים לכלל המצדיקים ביטול ההרשעה וכי לא הונח בסיס לטענה בדבר נזק עתידי קונקרטי שעלול להיגרם לנאשמת. נטען עוד, כי מדובר בנסיבות לא קלות של אירוע שבו האיום הושמע בנוכחות הילדים הקטינים וכן הפנתה לנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה ממעשה העבירה, במקרה של הסלמת האירוע בעקבות האיום או תגובת המאויים כלפיו. לדעת המאשימה, מריבות בין ילדים בפארק הם עניין נפוץ ויש לפתור מצבים כאלה בשיח מכבד ולא באלימות.
- המאשימה הפנתה לשורת אסמכתאות בנוגע לעבירת האיומים, בהם הוטלו על נאשמים עונשים צופי פני עתיד, ומקרים חמורים יותר בהם הוטלו תקופות מאסר:
- א.** ת"פ 18666-05-20 **מדינת ישראל נ' זהבי:** הנאשם הורשע בכך שאיים על מדריכים בהוסטל בו שהה. הנאשם ללא עבר פלילי, הודה והביע חרטה. נקבע מתחם שבין מאסר מותנה ועד 6 חודשים בפועל. על הנאשם הוטלו שלושה חודשי מאסר על תנאי.
- ב.** ת"פ 41196-05-10 **מדינת ישראל נ' גידו:** הנאשם הורשע בכך שאיים על המתלון על רקע ויכוח על מקום חניה. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו שמונה חודשי מאסר על תנאי, קנס כספי ע"ס 2,000 ₪ ופיצוי למתלון ע"ס 2,500 ₪.
- ג.** ת"פ 1811/09 **מדינת ישראל נ' ארביב:** הנאשם הורשע באיומים כלפי עובדת סוציאלית. על הנאשם בעל עבר פלילי ישן, הוטלו שישה חודשי מאסר על תנאי והתחייבות כספית.
- ד.** ע"פ 1608-01-08 **עלאונה ג' מדינת ישראל:** נדחה ערעור הנאשם שהורשע באיומים כלפי עובדים סוציאליים, בעת שריצה עונש מאסר ממוסך. הוטלו עליו שמונה חודשי מאסר לריצוי במצטבר ומאסר על תנאי.
- ה.** ת"פ 20004-11-17 **מדינת ישראל נ' חדר:** הנאשם הורשע באיומים על מאבטח ונידון לשלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וכן הופעל מאסר מותנה בחופף.
- ו.** ת"פ 5905-05-18 **מדינת ישראל נ' סרסורי:** הנאשם הורשע באיומים על מפקח בנייה של העירייה ונדון לחודשיים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס.

המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם את העבירה בנסיבותיו של מקרה זה, נע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל.

המאשימה עתרה להטיל על הנאשמת עונש בתחתית מתחם הענישה נוכח התרשמות שירות המבחן מהנאשמת, הודאתה והבעת החרטה.

אך בסוגיית ביטול ההרשעה המאשימה סבורה, כי במקרה זה לא הוכח שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שצפוי

להיגרם לאדם כתוצאה מההרשעה לבין חומרת העבירה ונסיבות ביצועה ונטען, כי לא התקיימו מבחני הלכת **כתב**.

4. ההגנה עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן. נטען, כי האיום בו הורשעה ("אני אזיין אותך") הוא ברף התחתון של העבירה וכי נסיבות ביצוע העבירה מתונות. נטען, כי על יסוד מקבילית הכוחות מוצדק במקרה זה לבטל את ההרשעה.

ההגנה הפנתה לאסמכתאות התומכות בעמדתה ומקרים, גם חמורים יותר, בהם בוטלו הרשעות. נטען, כי אפשרות הפגיעה בעתידה התעסקותי של הנאשמת, לאור תחום עיסוקה, ברורה, גם אם לא הוכחה במסמכים. כן הפנתה למקרים בהם הוכר החשש מפגיעה משמעותית בתדמית הנאשמת ובדימויה העצמי וכלפי סביבתה כנימוק התומך בביטול הרשעה.

הודגש, כי מדובר באירוע חריג וחד-פעמי שאינו מאפיין את אורחות חייה ואת התנהגותה של הנאשמת. נטען, כי הורתעה מאד מההליך המשפטי.

ההגנה השלימה טיעונה בהגשת אסמכתאות לעונש ובביסוס הטענה לקיומו של נזק קונקרטי. ההגנה הפנתה לסעיף 15(א) לחוק הפיקוח על מעונות יום לפעוטות, תשע"ט-2018 הקובע: **"לא יועסק או ייתן שירותים אדם הבא במגע ישיר ומתמשך עם הפעוטות במעון יום לפעוטות, אלא אם כן ניתן לגביו אישור מאת הממונה או מי מטעמו כי לא הורשע בעבירה שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין זה ראוי שיועסק או ייתן שירותים במעון יום לפעוטות, ולא תלויים ועומדים נגדו הליכים פליליים בחשד לביצוע עבירה כאמור"**.

נטען, כי אמנם מדובר במצב משפטי שבו לממונה שיקול דעת ולא מדובר באיסור גורף של העסקתה, אך במקרה ספציפי זה התקבלה החלטת מנהל אגף הביטחון הארצי במשרד החינוך שלא לאשר את העסקתה של הנאשמת במעון יום לפעוטות, וזאת על סמך כתב האישום בלבד. הוצגה אסמכתא בעניין (יצוין, כי האסמכתא מתייחסת לעבירה שיוחסה לנאשמת בכתב האישום המקורי). בנימוקי ההחלטה נכתב, בין היתר: "...מאחר והתקבל מידע חדש במשרד החינוך לפיו הוגש כנגדך כתב אישום בתיק, הגיע הממונה לכלל מסקנה שעבודתך במעון יום לפעוטות בשלב זה אסורה וזאת עד לקבלת מידע אחר בעניינך ... הנוהל האמור קובע חזקה כי מדובר בעבירה שמפאת מהותה וחומרתה, לא ראוי שהחשוד בה תועסק במעון יום לפעוטות. מכאן ששיקול דעתי מצומצם ביותר. ככל ויתקבל מידע חדש לגבי המידע הפלילי על שמך (ביטול כתב האישום) החלטתי זו עשויה להשתנות".

כן הדגישה ההגנה בטיעוניה, כי במקרה זה ניתן להשיג את כלל תכליות הענישה מבלי להותיר את ההרשעה על כנה. זאת, בשים לב לנסיבות הלא חמורות של ביצוע העבירה, במצב רגעי של סערת רגשות ובית שחששה לשלום בנה.

ההגנה הפנתה לאסמכתאות:

א. ת"פ 78679-02-20 **מדינת ישראל נ' פלוני**: נאשם שהורשע במספר רב של איומים כנגד בת זוגו לשעבר, אשר כללו איומים ברצח התינוק המשותף שלהם וכן איומים על חייה. נקבע, כי שיקולים פרטניים באותו מקרה מאפשרים ביטול ההרשעה.

ב. ת"פ 24219-04-07 **מדינת ישראל נ' פלוני**: בית המשפט החליט לבטל הרשעתו של מי שהורשע בתקיפה של בת זוג, שאינה ברף הגבוה. נקבע, כי הרף הנמוך יחסית של העבירה אל מול שיקולי השיקום המשמעותיים מאפשרים הימנעות מהרשעה מבלי לפגוע בתכליות ההליך הפלילי.

ג. ת"פ 6326-12-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**: הנאשם הורשע בתקיפה חבלנית של בת זוג בכך שדחף אותה והפיל אותה לארץ וגרם לה להמטומה. נקבע, כי שיקולים פרטניים נוכח נסיבות ביצוע העבירה מאפשרים הימנעות מהרשעה מבלי לפגוע בתכליות ההליך הפלילי.

נטען, כי במקרה זה, הנאשמת הבינה שביצוע העבירה נבע מהתנהלות אימפולסיבית ופזיזה מצדה, לקחה אחריות על מעשיה וטיפול בדפוס זה בהמצאות שירות המבחן. הנאשמת הורתעה מההליך.

דין והכרעה

5. כזכור, על פי ההלכה הנוהגת, החלטה בשאלת ביטול ההרשעה נבדקת בנפרד משאלת מתחמי הענישה הראויים ומדובר בשאלה עצמאית ונפרדת. מאחר שהכלל הוא הרשעה בעוד שביטול ההרשעה הוא החריג לכלל, מעצם טיבה "אי הרשעה" אינה יכולה להיות חלק ממתחם הענישה העוסק בכלל ולא בחריג. כשם שעצם ההרשעה איננה "עונש", כך גם אי-הרשעה איננה "עונש". המדובר בסמכות נפרדת, הנתונה בידי בית המשפט, מקום בו קיים יחס בלתי מידתי בין התועלת כתוצאה מהרשעה לבין הנזק שעתיד להיגרם לנאשם כתוצאה מכך (ראו, למשל, רע"פ 3195/19 **אגוזי נ' מדינת ישראל**).
6. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהקשר ההדוק הקיים בין שיקולים הנשקלים בשאלת ביטול ההרשעה ובין שיקולים המנויים בחוק בקביעת מתחם העונש ההולם, אפשרות הסטייה ממנו משיקולי שיקום וכן קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם: כך, למשל, שאלת מידת הנזק שתיגרם לנאשם כתוצאה מהותרת הרשעתו על כנה קשורה לעתים בשיקולי שיקומו של הנאשם המצדיקים סטייה מהמתחם לפי סעיף 40ד לחוק העונשין, וכן בשאלת הנזק שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהטלת העונש לפי סעיף 40א(1), (3) לחוק העונשין.
7. נזכיר מושכלות ראשונות. על פי ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** בית המשפט בוחן, בשלב הראשון, **האם עצם ההרשעה עלול לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם**. בשלב השני בית המשפט בוחן, האם **סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה**.
- "הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל"**
- כך גם ביחס למבחן הנוסף שנקבע בהלכת **כתב** ולפיו בית המשפט ישקול ביטול הרשעה רק במקרים בהם חומרת העבירה ונסיבותיה מאפשרות זאת, מבלי שייפגעו באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים. שאלה זו, מתקשרת ישירות לבחינת הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשה העבירה, מידת הפגיעה בהם ומידת אשמו של הנאשם - שבבסיס קביעת מתחם העונש ההולם.

ראו ביטויים נוספים בפסיקה למידת החריגות של אפשרות ביטול ההרשעה:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק בהעמדת נאשם במבחן בלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן". (ע"פ 2513/96 מ"י נ' שמש)
"החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה, תוך הטלת צו מבחן או צו שירות לתועלת

הציבור, מהווה, ביסודה, חריג לכלל הרחב הנוטע בתורת הענישה לפיו, מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהווה חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי, ומונעת הפלייה בדרך החלתו" (ע"פ 9893/06 לאופר נ' מ"י).
"הימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע ביהמ"ש, כי הפגיעה הקשה שתגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב" (ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון).

8. ראו ביטויים נוספים בפסיקה בעניין בחינת התקיימות המבחן הראשון:

בע"פ 3598/14 לוזון נ' מדינת ישראל הודגש, שעל בית המשפט להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי ואין להידרש לאפשרויות תאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד:

"בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי על העותר לא-הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה... החובה להצביע על נזק קונקרטי, עולה בקנה אחד עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לשיקומו של הנאשם".

9. השאלה הטעונה הכרעה במקרה זה היא נקודת האיזון שבין האינטרס האישי של הנאשמת לביטול הרשעה ובין האינטרס הציבורי לאכיפה מלאה של הדין.

לאחר בחינת הדברים, ובפרט על דרך 'מקבילית הכוחות' מצאתי, כי במקרה זה מתקיימים השיקולים המצדיקים לפעול בעניינה של הנאשמת על דרך החריג ולהורות על ביטול הרשעתה.

הוכח בפניי, במידה מספקת, כי כבר נגרם לנאשמת נזק קונקרטי כתוצאה מהעמדתה לדין (בעבירה חמורה הרבה יותר מכפי שהורשעה בה בסופו של דבר) וכי אכן הרגולטור מקיים את חובתו בהגנה על הציבור ומנע מהנאשמת עיסוקה בתחום חינוך ילדים בגיל הרך. משכך, לא מדובר אך באפשרות תיאורטית לגרימת נזק לנאשמת אלא באפשרות ממשית שכבר ניתן לה ביטוי. אכן, לא מדובר בכבילה מוחלטת של שיקול דעת הרגולטור וניתן להניח, כי העבירה ונסיבות העבירה בהן הורשעה הנאשמת בסופו של דבר, יישקלו באופן ענייני ועל פי הקריטריונים המקובלים. עם זאת, החשש אינו תיאורטי או מופשט.

לעניין זה לקחתי בחשבון גם את הנתונים המובאים בתסקיר (וחלקם לא פורטו במלואם משום צנעת הפרט) בעניין הרקע של הנאשמת, מצבה הכלכלי ומאמציה הרבים במהלך השנים בפרנסת המשפחה ובשמירה על המסגרת המשפחתית. הנאשמת לקחה אחריות גם על חובות כספיים אליהם נקלעה על רקע זה. ההתבוננות והמודעות ל'נקודת הפתיחה' החברתית-כלכלית בחייה של הנאשמת מעצימה את הערכת בית המשפט לגבי אפשרויות השיקום במקרה של חסם נוסף בפרנסה ובתעסוקה במקצוע המשמעותי היחיד שבו עבדה כל חייה, ובשים לב לגילה הנוכחי.

10.אכן, קיים אינטרס ציבורי מובהק, כי כלל המידע הרלוונטי לאישור העסקה או מתן רישיון יהיה בפני הרגולטור בעת קבלת החלטתו. במובן זה, עצם העתירה לביטול ההרשעה כך שהמידע הרלוונטי לא יהיה בפני הרגולטור, בפרט כאשר קיים קשר ענייני בין המעשה בו הורשעה (איומים על רקע עימות בין קטינים) ובין עיסוקה של הנאשמת, יוצרת תגובה ראשונית של הסתייגות והתנגדות. הנטל המוטל על נאשמים במצב כזה, שבו קיים קשר בין המעשה בו הורשעו ובין תחום עיסוקם, גדול יותר.

11.במקרה זה מצאתי, כי הנאשמת עמדה בנטל זה: המעשה בו הורשעה הוא ברף הנמוך של האירועים בהם מדובר. מדובר באיום מילולי, ברף הנמוך מבחינת תוכנו ועל פי ניסיונו המצטבר של בית המשפט במקרים רבים אף לא מוביל להעמדה לדין. מדובר באירוע נקודתי, שרקעו הובא הן בכתב האישום המתוקן והן בתסקיר שירות המבחן וזאת מפי הנאשמת כמו גם מפי המתלוננת.

לנאשמת אין כל הסתבכות פלילית בעברה ומאז האירוע חלפו שלוש שנים והנאשמת לא הסתבכה באירועים נוספים. נותק הקשר בין המעורבים. שירות המבחן מתאר הליך של שינוי בדפוסי התגובה והביטוי של הנאשמת במהלך התקופה.

הרושם הוא, כי הנאשמת הורתעה מאד מההליך ושירות המבחן לא מתרשם מקיומה של מסוכנות עתידית. במובן זה, לא קיים במקרה זה אינטרס של הרתעת היחיד המחייב הטלת ענישה צופה פני עתיד.

במצב דברים זה, עוצמת האינטרס הציבורי הנבחנת במבחן השני מאוזנת היטב בעוצמת האינטרס הפרטי הנבחנת במבחן הראשון:

"ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה כתנאי לאי הרשעתו בדין" (רע"פ 3515/12 שבתאי נ' מדינת ישראל).

"אין זאת אלא, כי בין שני הפרמטרים הנלקחים בחשבון לצורך בחינת שאלת אי ההרשעה מתקיימת מעין "מקבילית כוחות"; ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר... כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי." (ע"פ 24457-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל).

12.נוכח האמור לעיל, בעניינה של הנאשמת במקרה שבפניי - בשים לב לעבירה ולנסיבות ביצועה מזה ובשים לב לשיקולי השיקום מזה, מצאתי כי מתקיים החריג המצדיק להעדיף את שיקולי השיקום על דרך ביטול ההרשעה. ב"כ הנאשמת הציע כי הנאשמת תבצע צו של"צ, בנוסף לרכיבים הנוספים, אף ששירות המבחן לא כלל רכיב זה במסגרת המלצתו. אכן, הצעת הסניגור מתאימה ומביאה ביתר שאת למימוש מלא של כלל שיקולי הענישה להם חרדה, בצדק, המאשימה.

סוף דבר:

13. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל אני מורה על **ביטול הרשעת הנאשמת** ומטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 60 שעות.

הנאשמת תבצע את תוכנית השל"צ בהתאם לתוכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 21 יום ותשלם את התוכנית בתוך שנה מיום אישור צו השל"צ.

המזכירות תעקוב.

הובהר לנאשמת, כי אם לא תשתף פעולה עם שירות המבחן, או לא תתמיד בביצוע עבודות השל"צ, ניתן יהיה להפקיע את צו השל"צ ולהטיל עליה עונש אחר תחתיו.

ב. צו מבחן בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשמת חובת שיתוף הפעולה עם שירות המבחן. הובהר לנאשמת, כי אם לא תשתף פעולה עם שירות המבחן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולגזור עונשה מחדש.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ו' תמוז תשפ"ג, 25 יוני 2023, בהעדר הצדדים.